tuleb siis künkalt alla ja teeb suure laia ringi ümber terve koha. Seejuures nuusutab ja kuulatab ta vahet pidamata. Natukese aja pärast on tal ring tehtud ja ta istub jälle künka otsas. Nälg läheb väljakannatamataks, lihatükk aina meelitab ja püünist, mida ta nii hästi tunneb, pole ka kuskil näha . . . Ainult see äraneetud mullahunnik ei anna talle rahu: keegi istub seal igatahes sees — rebane aimab seda. „Mis õige oleks, kui kahtlase mullahunniku ja lihatüki vahelt läbi jooksta?“ mõtleb rebane. „Igatahes hüppab sealt siis keegi välja!“

Pika kaalumise järele jõuab rebane otsusele: „tarvis ainult kord katsuda, — siis on meie võit!“

Kõike jõudu ja julgust kokku võttes, jookseb ta tuule kiirusel lihatüki ja püssilaskmiseks tehtud augukese vahelt läbi.

Kui kütt rebase konksudega vähem tuttav oleks olnud, ehk oleks ta õnne katsunud ja rebast lasknud ja teda, väga võimalik, mitte trehvanud; aga nüüd jääb ta rahulikult istuma.

Rebase katse, mullahunnikust mööda jooksta, oli hästi õnnestanud: sealt ei tulnud kedagi välja. „Ja mis seal siis veel karta?“ arvab rebane. Aga nähtavasti ei tunne ta seda vanasõna: ükskord on niisama hea kui mitte kordagi!

Julgesti sammub rebane lihatüki juure ja hakkab seda suure isuga sööma.

Kütt võtab ettevaatlikult püssi ja ootab, kuni va' punakarv enese nii keerab, et kõige parem oleks lasta. Kõlab pauk — tuli välksatab, suits tõuseb taeva poole ja rebane kukub surnult maha. Mõne minuti pärast rändab ta juba küti jahikotti.